

вещь като пригращаше своя-та дещеря: азъ самъ полумертавъ отъ страхъ: молимъ тя остави мя тука. Не отче, отвѣща Добра сосъ дръзновеніе, треба да си отидишь утрѣ, и мя остави тука на Небесна-та помощъ, и негли мя помилува. Слѣдъ тѣя огидоха въ стая-та и безъ надежда чи ще могатъ да заспятъ, лѣгнаха на одра, но абіе заспаха. Добра виде на сона си една почитаема жена, коя рече ней: О Добро, благо-то ти сердце отъ давна мя удостоувѣри. Това добро дѣло, кое щеше да учинашь, като щеше да пожертвувашъ живота си, за да освободишь бащина си, не ще да остане безъ заплата. Добра приказа тойзи сонъ отцу своему и хотя да го утѣши мало нѣщо, не можи обаче да не заплаче горящо, и да не извика велигласно когдато ся раздѣли отъ любезна-та си дещеря. Слѣдъ отшествіе-то му, Добра сѣдна въ голема-та сала, и начна да плаче горестно, но като великодушна положи свои-те надежди Богу, и ся рѣши да не ся скорби и жали за мало-то време, що бѣ ѿостало да живѣе, понеже мисляше че оный звѣрь непременно щеше да я изяде. Но при това начна да ся расхожда и да при-